

CON ƠI LÀ CON

T. Vũ

Bà Phạm ngồi thu mình trong chiếc ghế bành cũ kỹ. Bà ngồi thừ như thế từ sáng đến giờ. Tự nhiên tối hôm qua bà nằm mơ thấy thằng Ngọc Toàn về thăm bà, ôm chầm lấy bà, rồi lấy trong túi ra một chiếc nhẫn kim cương đeo vào tay bà. Ôi, thằng Ngọc Toàn nó vẫn thương bà đây chứ. Ngay cả trong giấc mơ, nó còn tưởng nhớ đến bà, vẫn trở về tặng bà món quà bà ao ước từ lâu. Bà Phạm chợt thấy con tim vui rộn rã và tinh thần phấn chấn hẳn lên. Bà vội đứng lên đi dọn dẹp nhà cửa. Chút nữa đây, bà sẽ làm vài món ăn nó thích. Biết đâu nó sẽ về thăm bà chiều nay

Gần một năm nó chẳng về thăm nhà từ sau khi nó ra khỏi tù. Tự dưng một đêm nào tháng mười một năm ngoái, nó lên về nhà tặng bà hai chai rượu Tây rồi đi gấp. Nó nói với bà chuyện này nó đi làm ăn lớn bên Denver Colorado. Không biết nó làm gì bên đấy nhỉ? Bà thắc mắc muốn hỏi nó, nhưng thấy nó vội đi quá nên thôi, miễn sao nó quyết tâm làm lại cuộc đời là bà vui rồi. Có lẽ Chúa trên cao đã thật sự trông thấy niềm tin và tình thương của bà nên đã ban cho nó sức mạnh nhiệm màu khiến nó có thể thắng được mọi cám dỗ. Ừ thì con bà trước đây đã từng phạm tội, từng hư hỏng, nhưng mà nghĩ lại cho cùng, sống trong xã hội đầy vật chất ca' m dỗ, có' đứa trẻ nào thoát được cám dỗ này chứ? Chỉ cần nó' biết ăn năn, sửa đổi, quyết tâm quay về đường phải, bà và gia đình sẽ sẵn sàng quên hết mọi chuyện nó' làm trước đây, sẽ rộng mở vòng tay yêu thương ôm ấp và đùm bọc nó' như xưa.

Thằng Ngọc Toàn thật sự là đứa trẻ thông minh và lanh lợi. Khổ một nỗi nó không chịu theo anh chị nó chăm chỉ học hành và làm việc lương thiện. Cái thằng con út này từ nhỏ đã thích hoang đàng và đua đòi. Nó thường hay trộm tiền của gia đình và lường gạt bạn bè. Bà Phạm buồn lắm, đứt ruột la mắng nó mãi, nhưng nó vẫn chứng nào tật đó. Có lẽ Chúa muốn thử thách bà chăng? Bà Phạm đổi từ việc la mắng nó sang yêu thương chăm sóc nó hơn. Bà quyết dùng tình thương bác ái đem nó về đường ngay lẽ phải.

Thằng Ngọc Toàn không đến nổi tệ, nó nghe lời bà chịu vào trường dòng tu tĩnh. Sau một thời gian ngắn, nó trầm tĩnh, chừng chặc hơn và thuộc kinh thánh lâu lâu. Bà Phạm rất vui lòng trước sự thay đổi của nó mặc dù nó có vẻ xa lánh, hờn giận bà và gia đình. Không sao đâu, phản ứng của trẻ nhỏ đấy thôi, miễn sao nó nên người là được.

Khi qua đến Mỹ, thằng Ngọc Toàn như chim sổ lồng, như cá gặp nước, nó lại "ngựa quen đường cũ". Lúc đầu bà Phạm ghét cay ghét đắng cái thằng Châu nào đó dụ dỗ con bà tham gia vào những chuyện lường gạt xấu xa. Sau này bà mới vỡ lẽ ra thằng Châu chỉ là tay chân của con bà. Chính thằng Ngọc Toàn thông minh của bà mới có khả năng nghĩ ra những kế hoạch lừa đảo thiên hạ một cách hoàn hảo như thế.

Giá như thằng Ngọc Toàn theo ban kịch nghệ, chắc chắn nó sẽ là một diễn viên giỏi. Nó đã đóng thật xuất sắc vai bác sĩ tâm lý chữa bệnh cho tù nhân, vai con một của nhà giàu triệu phú, vai kỹ sư computer, vai trưởng ban ca đoàn..., mặc dù ở trường học, nó chẳng học được lớp nào cho nên thân. Nó đã lập biết bao công ty ma, lừa cả luật sư, lấy biết bao nhiêu tiền của thiên hạ. Trong những vụ lừa đảo, có lẽ vụ nó lừa đức cha lấy hết tiền của cha làm bà đau đớn nhất.

Tội nghiệp đức cha bị bệnh sao đó, mắt bị mờ không thấy rõ. Đu'c cha lặn lội từ Việt nam sang Mỹ để chữa mắt. Con chiên khắp nơi trong vùng Dallas Fort Worth, và cả con chiên xưa của đức cha khắp nước Mỹ gởi tiền cúng dường cha nhiều lắm. Thằng con của bà giả vờ thân cận hầu hạ đức cha, khi ngài đi đâu, nó cũng kẻ kẻ bên cạnh dìu dắt ngài. Các bậc phụ huynh trong giáo xứ ca ngợi nó hết lời, đem nó ra làm gương cho con cái.

Sau khi đức cha mất mắt và trở về Việt nam, nó nghiễm nhiên trở thành thủ quỹ của đức cha, nắm giữ gần cả trăm ngàn tiền cúng dường của ngài. Lời hứa từ từ chuyển tiền về cho đức cha đã bay theo gió, và số tiền đó đã theo bước chân nó bay sang tiểu bang khác đạo khắp các sông bãi, để đức cha bên Việt nam trông ngóng ngày đêm, không có tiền thuốc men, cặp mắt không còn thấy đường nữa.

Thằng Ngọc Toàn gieo rắc tai họa cho biết bao người ở vùng Dallas Fort Worth. Đi đêm mãi cũng có ngày sa hủ: hắn bị tố cáo và bị bắt bỏ tù hai năm. Sau khi ra khỏi tù, nó bỏ đi biệt xứ vì tự biết không thể nào còn đất sống ở vùng Dallas Fort Worth nữa.

Giang hồ lang thang đây đó, nó càng giờ trở nên nhiều hơn, khôn ngoan hơn. Nó lộng hành khắp nơi, từ Georgia, Missouri, Florida... những nơi có cộng đồng Việt nam lớn mạnh, đông đúc. Đã có nhiều vụ tố

cáo, thừa kiện đến cảnh sát, nhưng tất cả chẳng làm gì được nó vì nó luôn thay đổi danh tánh. Từ Johnny đến Remy Tran, đến Quân, Tu', đến T.C... với mỗi tên là nó có một bằng lái giả. Nó dùng hai, ba số' an sinh xã hội mà nó ăn cắp được chuyển đổi với những tên họ khác nhau. Khi thì tên này đi vợ' i số' kia, tên kia đi vợ' i số' no.... Vì nó hiện thân nhiều người nên chẳng ai còn biết tên thật của nó nữa.

Cho dù giỏi đến đâu, khôn khéo đến đâu, nó cũng phải trả giá. Có lẽ phúc đức gia đình còn nhiều nên trên mình nó chỉ bị sơ sơ vài vết chém. Bà Phạm thật đau lòng khi thấy thân thể lạnh lặn đẹp đẽ của nó mang những vết theo to tướng. Bà càng đau lòng hơn khi thấy nó xăm đen xăm đỏ đầy mình để che lấp mấy vết theo đó. Nó còn đi viện thẩm mỹ sửa đổi mặt mày cho khác đi để tiếp tục lừa đảo. Rõ ràng nó coi thường mọi chuyện, chẳng còn biết sợ là gì.

Có lẽ cái giá lớn nhất nó phải trả là cả gia đình bà từ nó. Ai từ nó thì từ, nhưng trong tâm bà, lúc nào thằng Ngọc Toàn cũng vẫn là thằng con bé bỏng, cho dù nguy hiểm đến đâu đi nữa, bà cũng không thể bỏ mặc nó. Bà sẵn sàng bảo vệ và chở che cho nó dù bà cũng đau lòng cho những nạn nhân của nó lắm.

Chẳng hạn như thằng T.C, cái thằng hiền lành chịu khó làm ăn, nhưng không biết dun dùi sao lại gặp đúng con bà. Nó lừa hết tiền bạc của thằng T.C còn chưa đủ, nó ăn cắp luôn bằng quốc tịch, thẻ an sinh xã hội, bằng cấp của thằng T.C. Với tất cả giấy tờ đó, bây giờ nó nghiễm nhiên trở thành thằng T.C. Bà Phạm đã biết được cái gì gọi là identity theft, cái mà dạo sau này thằng con bà chuyên làm. Truyền hình và báo chí liên miên thông báo, đưa tin, xem identity theft là một trong những tội phạm thường xuyên xảy ra và mau chóng lan rộng nhất nươ'c Mỹ.

Tội nghiệp cho thằng T.C phải gánh chịu mọi nợ nần và hậu quả của các vụ lường gạt của thằng Ngọc Toàn mà chẳng làm gì được thằng Ngọc Toàn, chỉ biết than thở với bà thôi. Thấy thằng T.C bây giờ hết đường đi, không ngóc đầu lên được nữa, bà Phạm cũng xót xa lắm, nhưng bà biết làm sao hơn! Thỉnh thoảng thằng T.C đem đến cho bà xem những lá thư từ các tiểu bang khác gửi về đe dọa cái thằng không cha không mẹ. Thì ra thằng Ngọc Toàn đã cho bà và chồng bà lên bàn thờ bao nhiêu lần để lừa đảo thiên hạ. Có lẽ vai con mồ côi để đánh vào lòng thương hại của thiên hạ cho dễ bề lừa đảo là vai thành công nhất của nó.

Thằng Ngọc Toàn thường dùng giấy tờ tên tuổi của thằng T.C đi lừa đảo hơn hết, vì khó có ai nghi ngờ khi nó có đầy đủ giấy tờ của thằng T.C. Những nạn nhân sau khi biết ra, chỉ còn biết đi nhờ thám tử riêng moi tung tích, chỗ ở của thằng T.C ra. Tội nghiệp thằng T.C, không dám ra khỏi nhà vì sợ bị thanh toán oan uổng...

Bà Phạm chợt nhớ cả tuần nay có nhiều cú phone là lạ gọi lại hỏi nó làm bà vừa ngạc nhiên lại vừa âu lo. Hay là nó lại giở trò bên Denver? Thằng con bà có thể trốn được luật pháp, nhưng làm sao trốn được luật giang hồ. Đâu phải nạn nhân nào cũng hiền như thằng T.C đâu chứ. Bà Phạm nhắm mắt lại để xua đi những hình ảnh nạn nhân thù hận hiện lên trong trí bà.

*

Đang bắc vôi nồi canh chua xuông, bà Phạm giật mình khi nghe tiếng phone reo. Bà ngập ngừng không dám nhắc phone vì sợ lại nghe một nạn nhân nào đó gọi đến khóc lóc, than thở thì cái hy vọng mong manh với những viễn tưởng tốt đẹp của bà về thằng Ngọc Toàn sẽ tan đi. Hay có lẽ là nó gọi báo cho bà biết nó sắp về đến chẳng? Bà thu hết can đảm nhắc phone lên.

- Hello.

- Tôi không cần biết bà là ai. --Một giọng nói lạnh lùng đang dẫn từng chữ trong phone-- Bà hãy báo cho gia đình thằng T.C giả tức là thằng chó Ngọc Toàn đó, nói nhà nó hãy chuẩn bị đi đem xác nó về trong một ngày thật gần...

Bà Phạm buông phone và ngồi phịch xuống ghế. Bà run rẩy như thể nghe bản án tử hình của chính mình. Bà muốn hét lên thật to cho thằng con bà đang ở đâu đó thấu rõ nỗi đau đớn đang xé nát trái tim bà, nhưng tiếng hét không thể thoát ra khỏi lồng ngực bà. Tiếng hét nghẹn lại trong giây phút rồi vỡ ra thành những âm thanh ghen ngào, nức nở, đứt quãng tựa như tiếng lá bên hiên, chao đảo, ai oán trong gió chiều thu lạnh lẽo.

"Con ơi là con..."